

בְּהָיָא שְׁעָתָא, אָמַר לִיה מֹשֶׁה לִיהוֹשֻׁעַ, פּוֹק אַגַּח קָרְבָּא בְּעַמְלָק, דְּהָא לָךְ חֲזִיא, בְּגִין דְּאֵת בַּר בְּרִיה דְּהָהוּא צַדִּיק, וְאִיהוּ בְּהָהוּא חוֹבָא אֲתִי עֲלֵן. וְאִי לָא אֲשַׁתְּכַח מְקַטְרְגָא לִיה לְעַמְלָק, מַחוּלְקִיה וּמִבְּנוֹי דְּהָהוּא צַדִּיק, לִית מָאן דִּיכִיל לִיה, פְּדִין עֲבַד יְהוֹשֻׁעַ כְּמָא דְאָמַר מֹשֶׁה.

וְתָא חֲזִי, דְּבִגִין הָהוּא חוֹבָא אֲתָא עֲלֵיהּ, דְאָרַע לֹון לְאִינוּן דְּהוּוּ מִבְּתַר עֲנָא, וּנְסִיב מִינֵיהּ הָאִי בְרִית קְדִישָׁא, וְזָרִיק לִיה כְּלָפִי עֵילָא. וְאִי לָאו דְאִינוּן חָאבוּ בֵיה, לָא הָוֵה לִיה סִייעָתָא מְלַעֲיָלָא לְמִיעֲבַד הָכִי. אֲלָא בְּגִין לְאַחֲזָאָה לֹון, דִּישְׁתַּמוּדְעוּן חוֹבֵיהוּן דְחָבוּ בְּהָהוּא צַדִּיק, דְנָטַר הָאִי בְרִית, וְהִשְׁתָּא אַחִילוּ שְׁפַתָּא דְאִיהוּ לְקַבְלֵיהּ, דְאִיהִי קָאִי לְאַגְנָא עֲלֵיהּ מִקְמִי מַדַּת דִּינָא.

תָּא חֲזִי מַה כְּתִיב, (במדבר לג טו) וַיִּסְעוּ מִמֶּרְה וַיָּבֹאוּ אֵילָמָה וְשֵׁם שְׁתֵּים עָשָׂרָה עֵינַת מַיִם וּגְו'. מַהוּ אֵילָמָה, אֲלָא דְתָבוּ לְפוּלְחָנָא דְקוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא, וְלִקְבָלָא מְלוֹי בְּלָפָא שְׁלִים, בְּגִין כְּן אֲלִ"י מ"ה.

וְהָא אוֹקְמוּהָ, דְהָהִיא אַתְרָא הָוֵה מְשׁוּבָח בְּמִיָּא, מְכַל אַתְרִין דְעֲלָמָא, דְהָא אוֹרִייתָא שְׁבַכְתָּב תַּמָּן הוּא, וְתַמָּן תְּרִין עֶשֶׂר מְבוּעִין, וְשַׁבְעִין דְקָלִין. וְכוּלָּא בְרַזָּא דְמַהִימְנוּתָא, דְהָא כְּלָהוּ שַׁבְעִין סְנֵהֲדָרִין מַהִהוּא אַתְרָא מַתְזַנִּין, וּמַתְבְּרַכִּין מֵאִינוּן מִיִּין עֵילָאִין בְּסִימָאן.

זְבָאָה מָאן דְזָכִי לְהָנְהוּ מִיָּא לְאַתְבְּרָכָא מִנֵּיהּ. וַיִּשְׂרָאֵל קְדִישִׁין שְׂרָאן תַּמָּן, וּמַחְבְּרִין אִינוּן מִיִּין עֵילָאִין בְּאִינוּן תְּרִין עֶשֶׂר מְבוּעִין תַּתְּאִין. וְאִי אִינוּן קְלָקְלוּ בְּקַדְמִיתָא, וְחָבוּ לְגַבֵּי הָהוּא צַדִּיק, הָא אַדְבָּקוּ לִיה

טו) וַיִּוְרְהוּ ה' עֵץ. עֵץ חַיִּים, שִׁישְׁמְרוּ אֶת יוֹם הַשַּׁבָּת, וְהֵם חָלְלוּ אוֹתוֹ, אֲזוּ וַיָּבֹא עַמְלָק. בְּאוֹתָהּ שָׁעָה אָמַר לוֹ מֹשֶׁה לִיהוֹשֻׁעַ, צָא וְעַרְף קָרְב עִם עַמְלָק, שְׁהָרִי לָךְ רְאוּי, מִשּׁוּם שְׁאֵתָה בֶן בְּנוֹ שֶׁל אוֹתוֹ צַדִּיק, וְהוּא בְּאוֹתוֹ הַחֲטָא בָּא עֲלֵינוּ. וְאִם לָא נִמְצָא מְקַטְרֵג לוֹ לְעַמְלָק מִחֻלְקוֹ וּבְנוֹ שֶׁל אוֹתוֹ הַצַּדִּיק, אִין מִי שִׁיכּוֹל לוֹ, וְאֲזוּ עֲשֵׂה יְהוֹשֻׁעַ כְּמוֹ שְׁאָמַר מֹשֶׁה.

וְכֹא רָאָה שְׁבַגְלָל אוֹתוֹ הַחֲטָא בָּא עֲלֵיהֶם, שְׁפָגַשׁ אֶת אוֹתָם שְׁהִיוּ מֵאַחֲרֵי הָעֵנָן, וְלָקַח מֵהֶם אֶת אוֹת הַבְּרִית קְדֵשׁ וְזָרַק אוֹתוֹ כְּלָפִי מְעֵלָה, וְאִם הֵם לָא הָיוּ חוֹטְאִים בּוֹ, לָא הָיָה לוֹ סִיּוּעַ מְלַמְעֵלָה לְעֲשׂוֹת כֵּן, אֲלָא כְּדִי לְהִרְאוֹת לָהֶם שִׁיכִירוּ אֶת חֲטָאֵם, שְׁחַטְאוּ בְּאוֹתוֹ הַצַּדִּיק שְׁשִׁמְרָ אֶת הַבְּרִית הַזֹּאת, וְכַעַת חָלְלוּ הַשַּׁבָּת שְׁהִיא כְּנִגְדוֹ, שְׁהִיא בְּאֵה לְהַגֵּן עֲלֵיהֶם מִפְּנֵי מַדַּת הַדִּין.

בֹּא וּרְאֵה מַה כְּתוּב, (במדבר לג) וַיִּסְעוּ מִמֶּרְה וַיָּבֹאוּ אֵילָמָה וְשֵׁם שְׁתֵּים עָשָׂרָה עֵינַת מַיִם וּגְו'. מַהוּ אֵילָמָה? אֲלָא שְׁשִׁבוּ לְעַבּוּדַת הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא וְלִקְבֹּל דְּכָרוּ כְּלָב שְׁלֵם, מִשּׁוּם כְּן אֲלִ"י מ"ה. וְחָרִי פְּרִשׁוּהָ שְׁאוֹתוֹ הַמְּקוֹם הָיָה מְשַׁבַּח בְּמִים מְכַל הַמְּקוֹמוֹת שֶׁל הָעוֹלָם, שְׁהָרִי תוֹרָה שְׁבַכְתָּב שֵׁם הָיָה, וְשֵׁם שְׁנַיִם עֶשֶׂר מְעֵינּוֹת וְשַׁבְעִים דְקָלִים, וְהַכֹּל בְּסוּד הָאִמוּנָה, שְׁהָרִי כָּל שַׁבְעִים הַסְּנֵהֲדָרִין נְזוּנִים מִשֵּׁם וּמַתְבְּרַכִּים מֵאוֹתָם מִים הָעֲלִיוֹנִים הַמְּבֻשְׂמִים.

אֲשֶׁרִי מִי שְׁזוּכָה לְמִים הַלְלוּ לְהַתְבָּרֵךְ מֵהֶם, וַיִּשְׂרָאֵל הַקְּדוּשִׁים שׁוֹרִים שֵׁם, וּמַחְבְּרִים אֶת אוֹתָם הַמִּים הָעֲלִיוֹנִים עִם אוֹתָם שְׁנַיִם עֶשֶׂר מְעֵינּוֹת

תחתונים. ואם הם קלקלו
בראשונה וחסאו לצדיק שהוא,
הרי הדביקהו במקומו, והעולם
נזון על ידו, ושבעים תמרים
נזונים מאותו התמר, (שיר 1) זאת
קומתך דמתה לתמר. ואותם
שנים עשר מעינות, כנגד שנים
עשר שבטים, סוכבים את אותו
מקום קדוש.

והיו ישראל עוסקים בלמוד תורה
שקמדו ממרה, והתחבר עמם
הברית הקדוש הוא, ונפרד נחש
עקלתון מאותה באר מים, שהיה
ממרר אותם המים. ומי היה
גורם? חטאיהם עד עתה.

אבל כעת, כיון שחזרו בתשובה
לרבונם, והקדוש ברוך הוא למד
אותם דרכי אותו עץ החיים, זהו
שפתוב (שמות 1) ויורהו ה' עץ - זו
תורה שבכתב. וישלף אל המים
- זו תורה שבפעל פה. ומה זה
וישלף? אלא י"ש ל"ף. י"ש זה
העולם הבא. זהו שפתוב (משלי ה)
להנחיל אהבי יש. ל"ף זו האם
העליונה, חמשים שערים שנדבק
בו. אז בשמו המים, וירד הטל
העליון מהעתיק הקדוש,
והתמלא שדה התפוחים.

מי גרם כל זה? אל"י מ"ה,
תשובת ישראל לרבונם, ואז
היתה להם רשות לחנות על
המים הללו. זהו שפתוב (שמות טו)
ויחננו שם על המים. מהו ויחננו
שם? אלא סם החיים שורה
באותם המים, משום כף ויחננו
שם על המים.

מדרש הנעלם

ומטף אשר הפית בו את היאר
קח בידך והלכת (שמות יז). למדנו,
אמר רבי יוסי, חקוק היה המטה
משני צדדים בשם הקדוש. צד
אחד של רחמים ודין באותיות
חקוקות, וצד אחד דין עם דין,
נחש עלי צור.

באתריה, ומתזן על ידיה עלמא. ושבעים
תמרים אתזינן מההוא תמר, (שה"ש ז ט) זאת
קומתך דמתה לתמר. ואינון תרין עשר
מבועין, לקביל תרין עשר שבטין, סחרין
לההוא אתרא קדישא.

והווי ישראל עסקין באולפן אורייתא, דאוליפו
ממרה. ואתחבר עמייהו ההוא ברית
קדישא, ואתפרש חו"א עקימא מההוא באר
מים, דהוה ממרר לאינון מיין. ומאן הוה גרים
חובייהו עד השתא.

אבל השתא, כיון דאהדרו בתשובתא
למאריהון, וקודשא בריך הוא אוליף
לון אורחי דההוא אילנא דחיי, הדא הוא
דכתיב, ויורהו ה' עץ, דא תורה שבכתב.
וישלף אל המים, דא תורה שבפעל פה. ומאי
וישלף, אלא י"ש ל"ף, י"ש, דא עלמא דאתי.
הדא הוא דכתיב, (משלי ה כא) להנחיל אוהבי יש.
ל"ף, דא אימא עילאה, חמשין תרעין
דאתדבק ביה. כדיון בסימו מיא, ונחת טלא
עילאה מעתיקא קדישא, ואתמלי חקל
תפוחין.

מאן גרם כל דא, אל"י מ"ה, תשובתא דישראל
למאריהון. וכדין הוה להון רשו, למשרי
על הנהו מיא. הדא הוא דכתיב, ויחננו שם
על המים. מאי ויחננו שם, אלא סמא דחיי
שריא באינון מיין, בגין כף ויחננו שם על
המים. (דף לח ע"א)

מדרש הנעלם

ומטף אשר הפית בו את היאר קח בידך
והלכת. תניא, אמר רבי יוסי, גליף הוה
חוטרא מתרין סטרין, בשמא קדישא. חד
סטרא דרחמי ודינא באתון גליפין. וחד סטר
דינא בדינא, (משלי ל ט) נחש עלי צור.

תא חזי, פתיב ואתה הרם את מטף ונטה את ידך על היים. מאי ונטה. פלומר, ונטה בחד גיסא, דגליפא ברחמי ודינא. וכתוב ויט משה את ידו, ולא כתיב וישלח את ידו, פלומר, אסטי מחד גיסא.

ואי תימא, דגליף הוה מקדמת דנא נחש עלי צור. אלא פאסנא אתגליף דכתיב (שמות ד ג) וישלכהו ארצה ויהי לנחש. בההיא שענתא אתגליף נחש עלי צור.

ותא חזי אמר רבי יהודה, בעא קודשא בריך הוא דשמוי דהו גליפין בחוטרא יעביד אתאן. ותניא, תרין אתין אתעבידו בימא, בההוא סטר דסטא משה ברחמי ודינא. פזע ימא לישראל בתריסר שבילין, ואתיב בדינא על מצראי, ואטבע לון בתהומא. הדא הוא דכתיב, וישב ה' עליהם את מי היים.

בההיא שענתא, פעי לאפקא מיא, אמר ליה קודשא בריך הוא, משה, אסטי חוטרא מגיסא אחרא. דתרין אתאן אתעבידו ביה. פמא דאתעביד מסטרא אחרא. חד את הקא, וחד את במריבה. אבל השתא, והפית בצור. מאי צור. בהאי צור דסליק נחש.

לומנא אחרא אמר רבי אלעזר, מאי דכתיב, (במדבר כ ח) קח את המטה והקהל את העדה אתה ואהרן אחיך ודברתם. מהו ודברתם, אמר רבי אלעזר, מני ליה עלי נחש. דהא אתעביד בצור, השתא פעי דיתעביד בנחש. לאשלמא שמוי דקודשא בריך הוא, באלין אתוון.

משמע דכתיב ודברתם אל הסלע. וכתיב (שם כא ה) וידבר העם באלהים ובמשה. מה פתיב בתריה, (שם כא ו) וישלח ה' בעם את

בא וראה, פתוב (שם יד) ואתה הרם את מטף ונטה את ידך על היים. מה זה ונטה? פלומר, ונטה בצד אחד שתקוק ברחמים ודין. וכתוב ויט משה את ידו, ולא כתיב וישלח את ידו, פלומר, שנטה מצד אחד.

ואם תאמר שהיה תקוק מקדם לכן נחש עלי צור? אלא בסנה נחקק, שכתוב (שם ד) וישליכהו ארצה ויהי לנחש. באותה השעה נחקק עלי צור.

ובא ראה, אמר רבי יהודה, רצה הקדוש ברוך הוא ששמותיו שהיו תקוקים במטה, יעשו אותות. ולמדנו, שני אותות נעשו בים באותו הצד שנטה משה ברחמים ודין. קרע את היים לישראל בשנים עשר שבילים, והשיב בדין על המצרים, והטביעם בתהום. זהו שכתוב (שם טו) וישב ה' עליהם את מי היים. באותה השעה רצה להוציא מים. אמר לו הקדוש ברוך הוא: משה, נטה במטה מצד אחר, ששני אותות נעשו בו כמו שנעשו מהצד האחר. אות אחד כאן, ואות אחד במריבה. אבל פעת, (שם יז) והפית בצור. מהו צור? בצור הנה שהנחש עולה בו.

לפעם אחרת אמר רבי אלעזר, מהו שכתוב (במדבר כ) קח את המטה והקהל את העדה אתה ואהרן אחיך ודברתם, מהו ודברתם? אמר רבי אלעזר, צוה אותו עלי נחש. שהרי נעשה בצור, כעת צריך שיעשה בנחש, להשלים את שמותיו של הקדוש ברוך הוא באותיות הללו.

ממשמע שכתוב ודברתם אל הסלע, וכתוב (שם כא) וידבר העם באלהים ובמשה. מה פתוב אחריו? (שם) וישלח ה' בעם את

הַנְּחָשִׁים הַשְּׂרָפִים. מֵה נָחַשׁ חִילִיָּה בַּפּוּמִיָּה,
אוֹף הֶכָא בַּפּוּמָא.

וּמִשָּׁה לֹא עֵבִיד הָכִי, אֶלְא הֶכָה, וְלֹא אֲשֵׁלִים
שָׁמָא, אֶלְא חֲזוּר בְּקַדְמִיתָא בְּשָׁמָא
דְּצוּר, וְשִׁבְק דְּנָחַשׁ, הִדָּא הוּא דְּכָתִיב, וַיִּף,
וְלֹא כָתִיב וַיִּדְבֵר, כְּמָה דְּאִתְּפַקֵּד וַדְּבַרְתָּם.
דְּתַנְיֵן, צוּר לְמַעְבַּד, וְנָחַשׁ לְמַלְלָא. וְכָתִיב וַיִּף
אֶת הַסֵּלַע בְּמַטְהוּ פְּעָמִים, חַד דְּלִשְׁעֵבֵר, וְחַד
דְּהַשְׁתָּא.

תְּנִיָּא, אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר בַּה שְׁעֵתָא אֲשֶׁתָּאֵר
שָׁמָא. כְּלוּמַר, דְּלֹא אֲשֵׁתָלִים בַּה הוּא
אֵת, דְּשִׁבְק מִשָּׁה נָחַשׁ, וְלֹא אֲשֵׁתָלִים כָּל שָׁמָא.
דְּהָא בַּחַד גִּיסָא אֲשֵׁתָלִים בִּינָמָא. מְגִיסָא אֲחֵרָא
שָׂרִי בַּצוּר, וְלֹא אֲשֵׁתָלִים בַּנָּחַשׁ. אָמַר
לִיָּה קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, עֲבַדְתָּ דְּשָׂרִי שְׂמִי, וְלֹא
אֲשֵׁתָלִים לְמַעְבַּד אֲתִין. אוּף אֵת שָׂרִית, וְלֹא
תְּשֵׁתָלִים. לְכֵן לֹא תְּבִיאוּ אֵת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל. שָׂרִית
לְאַפְקָא לֹזֶן, וְלֹא תְּשָׁלִים לְאַעְלָאָה לְהוּזַן
לְאַרְעָא, לְכֵן לֹא תְּבִיאוּ.

אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר יַדַּע לְבָא דְּמִשָּׁה בְּקַדְמִיתָא
דְּדַחִיל, כַּד חָמָא נָחַשׁ. דְּכָתִיב וַיִּגַּס מִשָּׁה
מִפְּנֵיו. לְבָא חָמָא, וְלֹא יַדַּע.

אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר, כְּתִיב וַיַּעַשׂ מִשָּׁה נָחַשׁ נְחֻשֶׁת
וַיִּשְׁמֶהוּ עַל הַגָּס. עַל גַּס לֹא כָתִיב, אֶלְא
עַל הַגָּס, בְּעָא לְאַתְקֵן וְלֹא שְׁלָמָא מַה דְּחָסֵר.
אָמַר לִיָּה קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, מִשָּׁה, כְּתִיב
לְהַקְדִּישְׁנִי בְּמִים, בְּמִים וְלֹא בְּדָבָר אַחֵר. כְּשֵׁם
שֶׁהַתְּחִלָּתִי בְּמִים, בְּעֵינָא דִּישְׁתָּלִים בְּשְׂמִי הַגָּס
בְּמִים. אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר אֲתָרָא דְּחָסֵר לֹא שְׁלִים,
אַבְל אֲתַעְבִּיד נְסָא הֶכָא.

אָמַר רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ, כְּתִיב עֲשֵׂה לָךְ שָׂרָף. עֲשֵׂה
לָךְ, לְתוֹעֲלָתְךָ. עֲשֵׂה לָךְ, תְּקֵן מִמֶּה
דְּחָסֵרְתָּ. עִם כָּל זֶה לֹא תְּקֵן אֶלְא רֵאִיָּה, שְׁהִיוּ

הַנְּחָשִׁים הַשְּׂרָפִים. מֵה נָחַשׁ כַּחוּ
בְּפִיו, אִף כָּאֵן בְּפִהּ.

וּמִשָּׁה לֹא עָשָׂה כָּךְ, אֶלְא הֶכָה,
וְלֹא הַשְּׁלִים אֵת הַשֵּׁם, אֶלְא חֲזוּר
כְּרֵאשׁוֹנָה בְּשֵׁם הַצּוּר וְעִזּוֹב אֵת
הַנָּחַשׁ. זֶהוּ שְׁכָתוּב וַיִּף, וְלֹא כָתוּב
וַיִּדְבֵר, כְּמוֹ שְׁנֻצְטוּהוּ וַדְּבַרְתָּם.
שְׁשִׁנְיָנוּ, צוּר - לְעִשׂוֹת, וְהַנָּחַשׁ -
לְדַבֵּר. וְכָתוּב (שם) וַיִּף אֶת הַסֵּלַע
בְּמַטְהוּ פְּעָמִים. אֲחַד שֶׁל שְׁעֵבֵר,
וְאֲחַד שֶׁל כַּעַת.

לְמַדְנֵנוּ, אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר, בְּאוֹתָהּ
הַשְּׁעִיָּה נִשְׂאָר הַשֵּׁם. כְּלוּמַר, שֶׁלֹּא
נִשְׁלַם בְּאוֹתָהּ הָאוֹת, שְׁעִזּוֹב מִשָּׁה
הַנָּחַשׁ, וְלֹא נִשְׁלַם כָּל הַשֵּׁם.

שְׁהָרִי בְּצַד אֲחַד נִשְׁלַם בְּיָם, מִצַּד
אַחֵר הַתְּחִיל בְּצוּר, וְלֹא נִשְׁלַם
בַּנָּחַשׁ. אָמַר לוֹ הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ
הוּא: עֲשִׂיתָ שְׂיַתְחִיל שְׂמִי, וְלֹא
נִשְׁלַם לְעִשׂוֹת אוֹתוֹת? אִף אֲתָה
הַתְּחִלְתָּ וְלֹא תִשְׁלַם, לְכֵן לֹא
תְּבִיאוּ אֵת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל. הַתְּחִלְתָּ
לְהוֹצִיאֵם - לֹא תִשְׁלַם לְהַכְנִיסֵם
לְאַרְצָךְ, לְכֵן לֹא תְּבִיאוּ.

אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר, יַדַּע לֵב מִשָּׁה
כְּרֵאשׁוֹנָה שְׁפַחַד כְּשִׁרְאָה הַנָּחַשׁ,
שְׁכָתוּב (שְׁמוֹת ד) וַיִּגַּס מִשָּׁה מִפְּנֵיו.
הַלֵּב רָאָה, וְלֹא יַדַּע.

אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר, כְּתוּב (בְּמִדְבָר כֵּא)
וַיַּעַשׂ מִשָּׁה נָחַשׁ נְחֻשֶׁת וַיִּשְׁמֶהוּ
עַל הַגָּס. עַל גַּס לֹא כָתוּב, אֶלְא
עַל הַגָּס. רְצָה לְהַתְּקִין וְלְהַשְׁלִים
מַה שְׁחָסֵר. אָמַר לוֹ הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ
הוּא: מִשָּׁה, כְּתוּב (שם כו)
לְהַקְדִּישְׁנִי בְּמִים. בְּמִים וְלֹא
בְּדָבָר אַחֵר. כְּשֵׁם שֶׁהַתְּחִלָּתִי
בְּמִים, אֲנִי רוֹצֵה שְׂיַשְׁתַּלֵּם שְׂמִי
הַגָּס בְּמִים. אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר,
בְּמָקוֹם שֶׁהִיָּה חָסֵר לֹא הַשְּׁלִים,
אַבְל כָּאֵן נַעֲשֵׂה הַגָּס.

אָמַר רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ, כְּתוּב (שם כֵּא)
עֲשֵׂה לָךְ שָׂרָף. עֲשֵׂה לָךְ -
לְתוֹעֲלָתְךָ. עֲשֵׂה לָךְ - תְּקֵן מִמֶּה
שְׁחָסֵרְתָּ. עִם כָּל זֶה לֹא תְּקֵן אֶלְא